

عنوان مقاله:

اثر ژنوتیپ، تنظیم کننده های رشد گیاهی، نوع ریز نمونه و محیط کشت بافت در باززایی شاخه های نابجا توتفرنگی
(Fragaria x ananassa Duchesne))

محل انتشار:

دوازدهمین کنگره ژنتیک ایران (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 6

نویسنده:

ویدا چالوی - استادیار گروه باغبانی، دانشگاه علوم کشاورزی و منابع طبیعی ساری، مازندران

خلاصه مقاله:

توانایی باززایی شاخه های نابجا که پیش نیاز برای انتقال ژن به گیاهان است، برای گیاه توت فرنگی وابسته به ژنوتیپ است. پژوهش حاضر برای بوجود آوردن سیستم مؤثر تولید شاخه های نابجا در دو رقم توت فرنگی تجاری، رقمهای ژولیت و یاماسکا انجام شد. در یک سری از آزمایشها، ریز نمونه ها از بخشهای مختلف گیاهان توت فرنگی موجود در محیط کشت بافت گیاهی ازدیاد یا ریشه زایی تهیه شدند و باززایی شاخه های نابجا آنها در ترکیب غلظتهای گوناگون سیتوکینینها و اکسینها مورد آزمون قرار گرفت. به جز چند استثنا، تولید شاخه های نابجا از ریزنمونه های برگ این دو رقم فقط در حضور تیادیزورون (TDZ) صورت گرفت. از طرف دیگر، در بین ریز نمونه های گوناگون آزمایش شده، نیام بالاترین درجه بازایی، بیش از 90% شاخه زایی را از طریق اندامزایی مستقیم یا غیرمستقیم نشان داد. علاوه براین، توانایی شاخه زایی نیامها تحت تأثیر منشاء ریز نمونه ها قرار گرفت. نیامهای جدا شده از گیاهچه های مادری رشد یافته در محیط دارای تنظیم کننده های رشد گیاهی، دارای شاخه زایی بالاتری، 50% تا 85% از نمونه های گرفته شده از محیط بدون تنظیم کننده های رشد گیاهی بودند. شاخه زایی نیامها همچنین وابسته به رقم بود و رقم ژولیت شاخه های بیشتری از یاماسکا تولید کرد. یافته های شرح داده شده، توانایی کاربرد برای بهینه نمودن محیط باززایی برای رقمهای توت فرنگی را دارند که به سختی به سایر روشهای تولید شاخه های نابجا پاسخ می دهند.

کلمات کلیدی:

توت فرنگی، باززایی شاخه های نابجا، ژنوتیپ، تنظیم کننده های رشد گیاهی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/226478>

